

Díva

Őa sütemények nagyasszonya, az istenített, a féltékenyen imádott, a dühösen kívánt. Ahol megjelenik, ott róla szól az élet – mákszemek tapadnak rá, palacsinták gyúlnak lángra, gesztenyeszívek törnek össze.

Pedig egyszerű családból származik, az anyja fánk volt, az apja gépi keksz. A kis díva mezítláb rohángálva kergette a teasüteményeket az udvaron, senki nem gondolta volna, hogy ezeket a piciny, kakaóporos lábakat egyszer majd a legfinomabb vaníliakrémmel kenegetik. Kissüti korában szívesen énekelt és táncolt az aprósüteményeknek, akik imádattal csüngtek rajta.

Egy nap dúsgazdag képviselőfánk érkezett a faluba, és elállt a lélegzete, amikor megpillantotta a környezetéből kiragyogó, cseperedő kishölgyet.

És egy nagy fekete autón elvitte őt a fővárosba.

Boldog és boldogtalan idők követték egymást, gazdagság, szenvedély, gyűlölet, szerelem és melankólia. A színpad befogadta: a dal, a tánc, a siker hihetetlen magasságokba röpitette.

Milliók hevernek lábainál.

De ő már nem az, akinek régen hitte magát. Szeszélyes és kiszámíthatatlan lett, almás pitéket pofóz fel, mandulalikőrben fürdik, tébolyultan vonz és taszít el magától mindent és mindenkit.

Ám olykor, éjjelente, amikor egyedül ül szobájában és mossa le arcáról a marcipánt és a tejszínhabot, a tükörben megpillantja az egykor volt falusi kissütit. Könnyek gyűlnek igéző mandulaszemibe, és mézzé válva folynak le arcán.

